Dva naprostí cizinci. Dvě zlomená srdce.
Jeden byt. To bude...

Povedená historka

EMILY HENRY

Autorka bestselleru *Kde je mi dobře*

přeložila Martina Šímová

Povedená historka

Funny Story
Copyright © 2024 by Emily Henry Books LLC
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martina Šímová, 2025
Cover © Holly Ovenden, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6524-9 (pdf)

Povedená historka

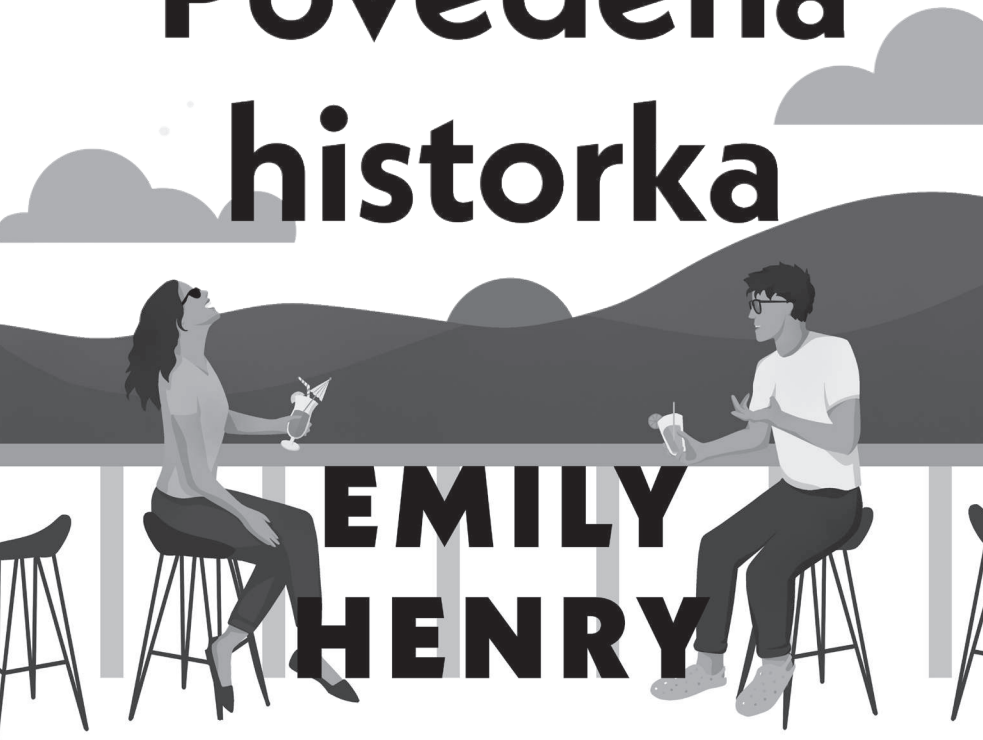

EMILY HENRY

přeložila Martina Šímová

Red

Pro Bri, která mě ten večer, co jsme se potkaly,
vyzvedla na letišti a bez jediného mrknutí oka mě provezla
sněhovou bouří. Jsi hotový poklad.

1

STŘEDA, 1. KVĚTNA

108 DNÍ DO DOBY, NEŽ BUDU MOCT ODEJÍT

Někteří lidé jsou rození vypravěči. Vědí, jak nastolit vhodnou atmosféru, jak najít ten správný úhel pohledu, kdy se odmlčet pro dramatický efekt nebo pominout nevyhovující podrobnosti.

Kdybych nemilovala příběhy, nikdy bych se nestala knihovnicí, ale mně samotné jejich vyprávění nikdy moc nešlo.

Pokud bych dostala drobák pokaždé, když jsem zkazila vlastní vtip, protože jsem se zamyslela nad tím, jestli se daná událost stala v úterý nebo ve čtvrtek, měla bych minimálně čtyřicet pencí, což je až příliš mnoho námahy za tak mizernou odměnu.

To Peter by skončil bez drobných, zato s naprosto zaujatým publikem.

Ze všeho nejvíc jsem milovala, jak vyprávěl náš příběh – ten o tom, jak jsme se seznámili.

Stalo se to jednoho pozdního léta, před třemi lety. Tenkrát jsme žili v Richmondu. Jeho elegantní zrenovovaný byt

v italském stylu od toho mého, omšelé a ne tak módní verze toho samého bydlení, dělilo pouhých pět bloků.

Cestou z práce domů jsem si netradičně zašla přes park, protože bylo krásné počasí. Taky jsem na sobě oproti svým zvyklostem měla klobouk se širokou krempou – před týdnem mi ho poslala máma a mně připadalo, že bych ho kvůli ní měla aspoň vyzkoušet. Při chůzi jsem si četla, i když jsem se zapřisáhla, že s tím přestanu. Před pár týdny jsem takhle skoro způsobila cyklistickou nehodu. Vtom se do krempy klobouku opřel teplý vánek. Klobouk mi odlétl z hlavy, proplachtil nad keřem azalek a přistál u nohou vysokému pohlednému blonďákovi.

Peter říkal, že mu to přišlo jako pozvání. Tak nějak sebekriticky se zasmál a dodal: „Předtím jsem na osud nikdy nevěřil."

A pokud to byl skutečně osud, z logiky věci lze usuzovat, že mě sudičky nemají zrovna v lásce, protože když se Peter sehnul, aby klobouk sebral, další poryv větru mámin dárek vynesl do vzduchu a já se za ním bezhlavě hnala, dokud jsem nenarazila do popelnice.

Byl to kovový kontejner, přišroubovaný k zemi.

Klobouk přistál na hromadě vyhozených čínských nudlí, zatímco já si narazila žebra o víko popelnice a se sípěním skončila na zadku na trávě. Peter o mně řekl, že jsem byla „neohrabaná k zulíbání".

Tu část, kde jsem vychrlila příval nadávek, vynechal.

„Do Daphne jsem se zamiloval v okamžiku, kdy jsem odlepil oči od jejího klobouku," povídal vždycky, přičemž pominul vyhozené čínské nudle, které mi ulpěly ve vlasech.

Když se mě zeptal, jestli jsem v pořádku, vyhrkla jsem: „Zabila jsem cyklistu?"

Myslel si, že jsem se praštila do hlavy. (Kdepak, jen mi moc nejdou první dojmy.)

Následující tři roky Peter historku kolem našeho seznámení vytáhl doslova při každé příležitosti. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že ji zakomponuje i do našeho svatebního slibu a proslovu při slavnostní recepci.

Jenže pak se konala jeho rozlučka se svobodou a všechno se změnilo.

Příběh se obrátil vzhůru nohama. Peter objevil nový úhel pohledu. A v téhle nové verzi už jsem nehrála hlavní ženskou roli. Stala jsem se drobnou komplikací, co měla pokaždé zpestřit *jejich* příběh.

Daphne Vincentová, knihovnice, kterou Peter vytáhl z odpadků, skoro si ji vzal a pak jí dal den po své rozlučce se svobodou košem kvůli své „platonické nejlepší kamarádce" Petře Comerové.

Na druhou stranu bylo vůbec nutné, aby jejich příběh vyprávěl?

Všichni kolem Petera Collinse a Petry Comerové ho přece znali: věděli, že se potkali ve třetí třídě, kde je dohromady chtě nechtě svedl abecední zasedací pořádek, že se sblížili díky společné lásce k pokémonům, že se zanedlouho spřátelily i jejich matky, když jejich třídu doprovázely na školní výlet do akvária, a jejich tátové na sebe nedali dlouho čekat.

Collinsovi a Comerovi spolu posledního čtvrt století trávili dovolené, slavili společně narozeniny, chodili na vánoční brunche, zdobili si domovy ručně zarámovanými fotografiemi, z nichž, zpod té či oné verze věty NEJLEPŠÍ KÁMOŠI AŽ NAVĚKY, zářily Peterovy a Petřiny rozzářené obličeje.

Peter mi tvrdil, že právě kvůli tomu jsou on a ta nejnádhernější žena, jakou jsem kdy potkala, „spíš jako bratranec a sestřenice než jako kamarádi".

Jsem knihovnice, a tak jsem si měla vybavit *Mansfieldské panství* a *Na Větrné hůrce*, všechny ty milostné příběhy

a vyšinutá gotická vyprávění, v nichž dva protagonisté, kteří vyrůstali bok po boku, dospějí a následně jeden druhému vyznají nehynoucí lásku.

Jenže mi vůbec nepřišly na mysl.

A tak tu teď sedím ve svém mrňavém bytečku, projíždím Petřiny sociální sítě a vidím každý detail jejích čerstvých námluv s mým někdejším snoubencem.

Z vedlejšího pokoje vyřvává písnička *All By Myself* v podání Jamieho O'Neala, a to tak hlasitě, až se třese konferenční stolek. Můj soused pan Dorner buší pěstí na zeď.

Skoro ho neslyším, protože jsem právě dorazila k fotce Petera a Petry vmáčknutých mezi své rodiče, ty její i ty jeho, na břehu jezera Michigan. Vidím šest nepřirozeně atraktivních lidí, kteří se usmívají nepřirozeně bílými úsměvy, zatímco pod fotkou se vyjímá popisek: *Na to nejlepší se vyplatí počkat*.

Hudba jako na zavolanou zaburácí.

Prudce zaklapnu počítač a odlepím se od pohovky. Tenhle byt postavili ještě před globálním oteplováním, kdy obyvatelé severního Michiganu nepotřebovali klimatizaci. Je teprve prvního května a byt se už kolem poledne mění v cihlovou pec.

Dojdu do chodby, kde máme ložnice, a zaklepu na Milese. Přes vyřvávajícího Jamieho mě neslyší. A tak nechám klepání a na dveře zabuším.

Hudba utichne.

Slyším, jak se blíží šouravé kroky. Dveře se rozletí a ven se vyvalí pach trávy.

Hnědé oči mého spolubydlícího rámuje narůžovělá kůže, má na sobě jen boxerky a přes ramena, jako nějaký chabý pláštík, hozený kýčovitě pestrobarevný pletený přehoz. Vzhledem k tomu, jaká v bytě panuje výheň, si ho vzal nejspíš jen proto, aby se přede mnou neproducíroval úplně nahý.

Což se mi zdá trochu přestřelené u člověka, který včera večer na chvíli úplně zapomněl na to, že s ním žiju, a klidně se sprchoval s dveřmi dokořán.

Čokoládově hnědé vlasy mu trčí do všech směrů, jeho vousy stejné barvy jsou hotový chaos. Odkašle si. „Co se děje?“

„Je všechno v pořádku?“ zeptám se, protože na rozčepýřeného Milese jsem možná zvyklá, ale zase tak často neslyším, že by mu v pokoji na plné pecky vyhrávala ta nejsmutnější písnička na světě.

„Jo,“ přitaká. „Všechno je v pohodě.“

„Mohl bys tu hudbu ztišit?“ zeptám se.

„Já žádnou hudbu neposlouchám,“ pronese smrtelně vážně.

„No, teď jsi ji vypnul,“ řeknu mu pro případ, že by byl skutečně tolik sjetý, aby si pamatoval, co se stalo před déle než třemi vteřinami. „Ale hraje to vážně dost nahlas.“

Kloubem prstu si podrbe obočí a zamračí se. „Dívám se na film,“ odpoví. „Ale můžu to ztišit. Promiň.“

Dělám to tak nějak bezděky, ale nakukuju mu přes rameno, abych lépe viděla.

Na rozdíl od zbytku bytu, který byl dokonale čistý, když jsem se sem nastěhovala, a taky takový zůstal, je jeho pokoj naprostá pohroma. Polovina vinylových desek se vrší na přepravkách od mléka, i když by měly být uloženy vevnitř. Postel je neustlaná, na ní vidím zválenou deku a prostěradlo nedůsledně zastrčené v rozích. Z nedovřených zásuvek prádelníku visí dvě potrhané flanelové košile, jako malí duchové, které tam někdo přišpendlil během pokusu o útěk.

Jeho pokoj se od toho mého naprosto liší. V mém převládají krémové a béžové barvy, ale Miles má na zdech pokoje chaotickou kombinaci rezavých, hořčicových a zelených

tónů jako vystřižených ze sedmdesátek – působí to útulně. Zatímco moje knihy jsou úhledně uspořádané v knihovně, kterou jsem umístila vedle okna, těch jeho (několik málo) kousků se povaluje na podlaze popraskanými hřbety vzhůru. Na stole má roztahané manuály k elektronice, různé nářadí a otevřený pytlík kyselých želé bonbonů. Na parapetu mezi několika překvapivě živými pokojovými rostlinami hoří vonná tyčinka.

Můj pohled však upoutá jeho televize. Na obrazovce je třicetiletá Renée Zellwegerová v červeném pyžamu a z plna hrdla vyřvává písničku do časopisu stočeného do ruličky.

„Proboha, Milesi!“ vyhrknu.

„Co je?“ zeptá se.

„Ty se díváš na *Deník Bridget Jonesové*?“

„Je to dobrý film,“ zvolá, jako by se tak trochu bránil.

„Je to skvělý film,“ přitakám, „jenže tahle scéna má asi tak šedesát vteřin.“

Popotáhne. „No a?“

„Tak proč hraje už minimálně,“ mrknu na telefon, „osm minut?“

Nakrčí tmavé obočí, takže se mu skoro potká nad nosem. „Potřebuješ něco, Daphne?“

„Mohl bys to prostě jen ztišit?“ řeknu. „Všechny talíře ve skříňkách rachotí jako o život a pan Dorner nám asi brzy proboura zeď do obýváku.“

Další popotáhnutí. „Chceš se dívat se mnou?“ nabídne mi.

V tom jeho pokoji?

Ještě bych riskovala tetanus. Což možná není dvakrát velkorysé pomyšlení, ale já mám v poslední době velkorysosti poskrovnu. To se holt stane, když vás životní partner opustí pro tu nejmilejší, nejsluníčkovější a nejhezčí holku v celém Michiganu.

„Díky, nechci,“ řeknu Milesovi.

Oba tam stojíme. O moc víc spolu obvykle nekomunikujeme, takže právě teď atakuju náš osobní rekord. Zašimrá mě v krku a začnou mi slzet oči. Dodám: „A mohl bys laskavě nekouřit vevnitř?“

Požádala bych ho o to už dřív, jenže byt technicky vzato patří jemu. Prokázal mi velkou laskavost, když mi dovolil, abych s ním bydlela.

Na druhou stranu nemá moc na vybranou. Jeho přítelkyně se právě odstěhovala.

Do *mého* bytu.

S *mým* snoubencem.

Potřeboval někým nahradit Petřinu polovinu sdíleného nájmu. Já zase potřebovala někde spát. Řekla jsem spát? Myslela jsem brečet.

Jenže už tu bydlím tři týdny a mám až po krk toho, že dennodenně dorážím do práce a páchnu, jako bych se právě vynořila z koncertu té nejméně populární odnože kapely Grateful Dead.

„Vždycky vystrčím hlavu z okna,“ odvětí Miles.

„Cože?“ zeptám se.

V tu ránu si představím hnědého labradora jedoucího v autě, s otevřenou tlamou a očima mžourajícíma ve větru. Těch několik málo příležitostí, kdy jsme se s Milesem v dobách před naším spolubydlením potkali, byla lehce trapná dvojitá rande s našimi někdejšími partnery, kteří teď pro změnu randí spolu, a právě tohle mi připomínal. Byl přátelský a šlachovitý, nos se mu stáčel lehce vzhůru, takže vypadal trochu jako šotek, a jeho zuby byly v porovnání s jeho zanedbaným obličejem až moc dokonalé.

Poslední tři týdny si na něm vybraly svou daň – vypadá tak nějak divoce, jako labrador pokousaný vlkodlakem, kterého vrátili zpátky na chovnou stanici. S tím se popravdě řečeno dokážu ztotožnit.

„Až budu kouřit, vystrčím hlavu z okna," vysvětlí.

„Fajn," odvětím. Víc k tomu nemám co dodat. Otočím se k odchodu.

„Určitě se na ten film nechceš podívat?" zeptá se mě.

Ach bože!

Pravda je, že Miles působí jako fajn kluk. Jako vážně moc fajn kluk! A umím si představit, že právě teď je stejně emočně na dně jako já. Mohla bych jeho nabídku přijmout, posadit se na neustlanou postel v jeho pokoji, sledovat romantickou komedii a kůží vstřebat patnáct set gramů marihuanového kouře. Možná by to bylo dokonce i pěkné, předstírat, že jsme kamarádi, spíš než cizinci společně lapení v téhle rozchodové noční můře.

Středeční večer ale dokážu využít lépe.

„Možná někdy jindy," odvětím, vrátím se ke svému počítači a pokračuju v hledání nové práce, daleko od Petera a Petry, daleko od Waning Bay a Michiganu.

Přemýšlím, jestli nepotřebují dětskou knihovnici na Antarktidě.

Sto osm dní a pak odsud mizím.

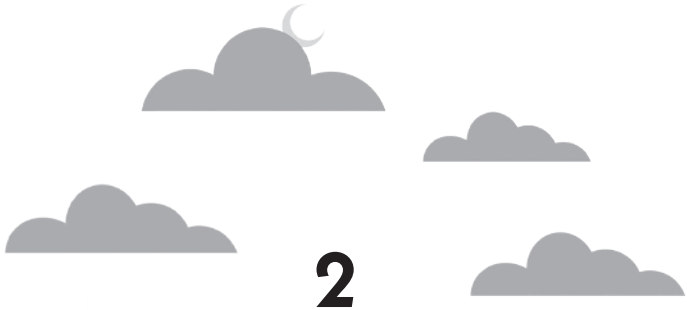

2

LETOS V DUBNU

NEŽ JSEM VĚDĚLA, ŽE BUDU MUSET ODEJÍT

Když tu historku vyprávím já, odvíjí se následovně: Peter Collins a já jsme se do sebe zamilovali jednoho dne v parku, kde mi vítr z hlavy odfoukl klobouk.

Pokud jde o nezávazné klábosení, jsem dost možná ten nejneschopnější člověk na světě, ale Peter po hovorech o ničem ani netoužil.

Když jsem mu řekla, že klobouk byl dárek od mojí matky, chtěl vědět, jestli jsme si blízké, kde máma žije, při jaké příležitosti mi pokrývku hlavy darovala, a jen tak mimochodem: *Všechno nejlepší k narozeninám, máte ráda narozeniny?* A když jsem řekla: *Děkuju a ano, mám, mám je ráda*, odvětil, že on taky, jeho rodina se k narozeninám vždycky stavěla jako k velkému osobnímu úspěchu spíš než jako k ukazateli ubíhajícího času. A když jsem odvětila, že to zní krásně, ty narozeniny i jeho rodina, řekl: *To díky nim chci odjakživa sám velkou rodinu.* A v té chvíli bych byla ztracená, i kdyby se mě přímo tehdy a tam nezeptal, jako bych kaštanově hnědé vlasy neměla plné odpadků: *A co vy? Chcete velkou rodinu?*

Randění na sklonku dvacítky bylo peklo. Šlo o přesně ten druh otázky, kterou jsem mužům položila těsně předtím, než mě začali ignorovat. Jako by šlo o formální nabídku: *Co kdybychom přeskočili drink a možná si pro všechny případy zamrazili pár embryí?*

Peter byl jiný. Stabilní, vyrovnaný, praktický. Ten druh člověka, u něhož jsem si dokázala představit, že bych mu důvěřovala, což u mě nebylo samo sebou.

Během pěti týdnů jsme se k sobě nastěhovali, sladili jsme své životy, skupiny přátel i rozvrhy. Na první opulentní narozeninové oslavě, kterou jsem pro něj uspořádala, to moje nejlepší kamarádka a Peterův nejlepší kamarád, Sadie a Cooper, dali dohromady a taky spolu začali chodit.

Do roka mě Peter požádal o ruku. Souhlasila jsem.

O rok později jsme plánovali svatbu a zároveň se začali poohlížet po domě ke koupi. Jeho rodiče, dva z nejmilejších lidí, jaké jsem kdy potkala, mu poslali inzerát týkající se prodeje krásného starého domu, který se nacházel nedaleko od nich, v městečku poblíž jezera Michigan, kde Peter vyrostl.

Vždycky se tam chtěl vrátit a teď, když začal jako softwarový inženýr pracovat na dálku, mu v tom nic nebránilo.

Moje máma už tehdy žila v Marylandu. Táta – ten titul by se měl v jeho případě opatřit uvozovkami – bydlel v Jižní Kalifornii. Sadie a Cooper si pohrávali s myšlenkou, že se možná přestěhují do Denveru.

Pokud šlo o mě, svou práci v Richmondu jsem sice milovala, ale ve skutečnosti jsem odjakživa toužila být knihovnicí pro *dětskou* literaturu, a světe, div se, veřejná knihovna ve Waning Bay hledala někoho přesně na takovou pozici.

A tak jsme koupili dům v Michiganu.

Tedy, koupil ho Peter. Já měla příšerný úvěr a hubené úspory. Peter složil zálohu a trval na tom, že bude platit hypotéku sám.

Vždycky byl mimořádně štědrý, ale tohle mi přišlo moc. Sadie nechápala, co řeším. *Já Coopera nechávám platit úplně za všechno*, říkala, *vydělává o pořádný balík víc než já.* Jenže Sadie nevychovala Holly Vincentová.

Neexistovalo, že by moje rázná a zarputile nezávislá máma souhlasila s tím, že budu na Peterovi podobně závislá, a tak to nebylo po chuti ani mně.

Peter vyrukoval s kompromisem: já dům zařídím, dokoupím nábytek a vybavení k tomu, které jsme si přivezli z Richmondu, zatímco on se postará o účty.

Většina jeho přátel z široka daleka zastávala dobře placené kancelářské pozice a mohla si dovolit přicestovat i na jeho rozlučku se svobodou. To Sadie a zbytek mých kamarádek byly povětšinou knihovnice, případně knihkupkyně nebo aspirující spisovatelky, které si dva takové výlety dovolit nemohly. Proto se Sadie rozhodla, že s Cooperem přiletí pár dní před letním svatebním obřadem a moji rozlučku se svobodou uspořádáme tehdy.

A tak se Peter začátkem dubna před třemi týdny vypravil do města, aby tam strávil svou velkou noc, zatímco já zůstala doma a četla si v našem zbrusu novém krémově žlutém domě ve viktoriánském stylu. Během prvních pár zastávek večera mi posílal roztomilé společné fotky. Byl na nich jeho bratr Ben, který přijel z Grand Rapids, kamarád ze střední Scott, s nímž jsem se konečně jakž takž spřátelila díky tomu, že jsem přečetla první čtyři romány ze série *Duna*, a pár dalších kamarádů z Richmondu. Všichni se vzájemně drželi za ramena, Peter byl uprostřed a vedle něj, úplně na každém snímku, stála jeho nejlepší kamarádka, bohyně s kočičíma očima a platinově blond vlasy, štíhlá jako proutek, jistá Petra Collinsová.

Petřina přítele Milese na rozlučku nepozvali. Nebylo to tak, že by Peter Milese nesnášel. Jen si myslel, že pro Petru není dost dobrý, protože hulí trávu a nevystudoval vysokou.

Petra taky hulí a nemá vysokou, ale na tom nejspíš nezáleží, když jste vzhledově dokonalá desítka s rodinou jako z obrázku a s naditým účtem v bance. Pak totiž nejste smažka, ale *svobodná duše*.

A i když se mi to vyloženě příčí, musím zmínit ještě jednu věc: Petra je neuvěřitelně milá.

Je to ten typ ženy, která se ke všem okamžitě staví důvěrně a kamarádsky, takže si člověk přijde jako vyvolený. Vždycky vás bere za paži, směje se vašim vtipům, navrhuje, abyste si v koupelně zkusili její lesk na rty, a pak trvá na tom, ať si ho necháte, protože „k vašemu tónu pleti sedí líp".

Vážně jsem na ni nechtěla žárlit. Dávalo smysl, že se účastnila jeho rozlučkové oslavy, byla to přece jeho nejlepší kamarádka. Stejně logické bylo, že já jsem tam nešla. Takhle ta zastaralá tradice zkrátka funguje.

Doufala jsem, že zůstanu vzhůru dost dlouho, abych opilému Peterovi po návratu domů do ruky vrazila sklenici vody a ibuprofen, ale místo toho jsem usnula na pohovce.

Když jsem se na cvaknutí vstupních dveří s trhnutím probudila, obývací pokoj už zalévalo jasné světlo. Petera zjevně překvapilo, že mě tam vidí.

Upřímně řečeno vypadal jako někdo, kdo narazil na ženskou, která se mu vloupala do domu a uvařila jeho králičího mazlíčka, ne na milující snoubenku stočenou do klubíčka na pohovce. A přesto mi v hlavě ještě nezačalo bít na poplach.

Bylo těžké panikařit, když byl Peter nablízku – vypadal jako to nejtuctovější vyobrazení archanděla Michaela. Měl metr devadesát, zlatavě blond vlasy a ostře řezaný římský nos.

Ne že bych věděla, jak takový římský nos vlastně vypadá, ale kdykoliv se libovolný pisatel historické romance o nějakém zmíní, pomyslím na ten Peterův.

„Jsi zpátky," řekla jsem ochraptěle a vstala jsem, abych ho přivítala. Když jsem ho objala, ztuhl a já se odtáhla, sepjatýma

rukama jsem ho pořád svírala zezadu za krk. Vzal mě za zápěstí, stáhl je ze sebe a podržel je mezi našimi hrudníky.

„Můžeme si na chvilku promluvit?“ zeptal se.

„Jasně?“ Pronesla jsem to jako otázku. Byla to otázka.

Dovedl mě ke gauči a posadil mě na něj. A pak se nejspíš muselo pohnout několik tektonických desek a narazit do sebe, protože celý svět jako by sebou prudce trhnul a v uších mi začalo pískat tak hlasitě, že jsem zachytila jen útržky toho, co mi vykládal. Nemohla to být pravda. Nedávalo to smysl.

Moc jsme toho vypili…

Všichni šli domů, ale my zůstali, abychom vystřízlivěli…

Jedno vedlo k druhému a…

Bože, hrozně mě to mrzí. Nechtěl jsem ti ublížit, ale…

„Tys mě podvedl?“ vykvikla jsem konečně, zatímco on byl uprostřed další nedešifrovatelné věty.

„Ne!“ zvolal. „Chci říct, že takhle to nebylo. My… Pověděla mi, že je do mě zamilovaná, Daphne. A já si uvědomil, že to mám stejně. Že jsem zamilovaný. Do ní. Sakra, promiň mi to, hrozně mě to mrzí.“

Přišla další promiň.

Další pískání v uších.

Další otřepané fráze.

Ne. Ne, takže on mě nepodvedl? On jenom vyznal lásku někomu jinému než mně? Zkusila jsem dát dohromady jednotlivé kousky skládačky, ale nic k sobě nepasovalo. Žádná věta, kterou pronesl, nesedla k té následující.

Konečně moje uši zachytily něco, co mi přišlo důležité, jen kdybych k těm slovům dovedla přiřadit kontext: *týden*.

„Týden?“ zeptala jsem se.

Kývl. „Čeká na mě, odjedeme okamžitě a nepolezeme ti na nervy, než pořešíš co a jak.“

„Týden,“ zopakovala jsem, pořád jsem tomu nerozuměla.

„Něco jsem našel na internetu.“ Na pohovce se předklonil, ze zadní kapsy kalhot vytáhl papír a podal mi ho.

Jakousi naprosto pomýlenou část mého já napadlo, že to bude omluvný vzkaz, milostný dopis, který všechno změní, takže to sice nebude v pořádku, ale třeba to půjde zachránit.

Místo toho šlo o vytištěnou nabídku bytů v dané lokalitě.

„Ty se hodláš odstěhovat?“ zajíkla jsem se.

Zrudl mu krk, očima zalétl ke vstupním dveřím. „No, ne tak docela,“ řekl. „Tenhle dům je psaný na mě, takže…“

Odmlčel se, čekal, až si to prázdné místo doplním.

A mně to konečně došlo.

„Děláš si ze mě srandu, Petere?“ vyletěla jsem z gauče. V tu chvíli jsem si nepřipadala ublíženě, to mělo přijít později. Ze všeho nejdřív jsem pocítila zuřivost.

Taky se postavil, obočí mu vylétlo skoro až k dokonalé linii jeho vlasů. „Nic z toho jsme neplánovali.“

„Sakra, Petere, samozřejmě že to plánovala. Měla pětadvacet let na to oznámit ti, že tě miluje, ale vybrala si k tomu zrovna minulou noc.“

„Neuvědomila si to,“ bránil ji. Bránil *Petru* před drtivým dopadem všeho toho emočního spadu, zatímco já tam stála sama za sebe. „Došlo jí to až ve chvíli, kdy hrozilo, že mě ztratí.“

„Dotáhl jsi mě sem!“ Skoro jsem ta slova zaječela. Můj křik nakonec přešel v jakýsi maniakální smích. „Opustila jsem svoje přátele. Svůj byt. Svou práci. *Celý svůj život*.“

„Cítím se hrozně,“ řekl. „Nedovedeš si to představit.“

„Že si nedovedu představit, jak hrozně se cítíš? *Ty*?“ vyrukovala jsem na něj. „Kam mám podle tebe jít?“

Ukázal k nabídce bytů, která teď ležela na podlaze. „Dívej,“ pokračoval. „Odjedeme z města, abys měla prostor všechno si dobře promyslet. Vrátíme se až příští neděli.“

My.

Vrátíme se.

Ach.

Ach bože!

Nešlo jen o to, že jsem se měla vystěhovat.

Ona se měla nastěhovat sem. Až se coby čerstvý sexy pár vrátí z prázdnin, které mi tu Peter předhazoval, jako by mi jimi prokazoval nějakou laskavost vykonanou pro mé dobro. Skoro jsem se ho zeptala, kam jedou, ale poslední, co jsem potřebovala, byla představa toho, jak ji líbá pod Eiffelovkou.

(Chyba. Později jsem se dozvěděla, že se líbali na Amalfitánském pobřeží.)

„Vážně mě to moc mrzí, Daph," řekl, nahnul se ke mně a chystal se mě políbit na čelo jako nějaká shovívavá otcovská postava, která s lítostí odjíždí do války, aby tam konala svou povinnost.

Prudce jsem ho od sebe odstrčila, na vteřinu šokovaně vyvalil oči. Potom zachmuřeně přikývl a s prázdnýma rukama zamířil ke dveřím. Jako by měl všechno potřebné a nic z toho nebylo v tomhle domě.

Když se za ním zavřely dveře, něco se ve mně zlomilo.

Popadla jsem jeden z plastových kyblíků s jordánskými mandlemi, které koupila paní Collinsová, když byla posledně v Costcu, a vyběhla jsem ven, pořád oblečená jen v hedvábném pyžamu. Peter mi ho daroval k minulým Vánocům.

Právě nastupoval do Petřina džípu s otevřenou střechou a přes rameno po mně vrhl vylekaný pohled. Petra zarytě upírala pohled jinam.

„Ty seš takovej kretén, do prdele!" Hodila jsem po něm hrst mandlí.

Vykvikl. Další hrst jsem mrštila na zadní dveře auta. Petra nastartovala.

Běžela jsem za nimi po příjezdové cestě a pak po džípu mrskla celý kyblík. Trefil kolo a se smykem odlétl na kraj silnice, zatímco oni zmizeli v západu slunce.

Vlastně východu slunce. To je fuk.

„Kam půjdu?“ zasténala jsem chabě a zhroutila se na orosenou trávu našeho – tedy *jejich* – předního dvorku.

Seděla jsem tam a zírala na silnici takových deset minut. Pak jsem se vrátila dovnitř a plakala tak usedavě, že bych se pozvracela, kdybych se včera večer úplně nezapomněla najíst. Nebyla jsem kdovíjaká kuchařka a Peter si dával dobrý pozor na to, co jí. Minimum karbohydrátů, hodně bílkovin. Chvíli jsem se přehrabovala v našich nezásobených skříňkách a začala s přípravou instantních makaronů se sýrem.

Potom začal někdo bušit na dveře.

Samou pošetilostí mě napadlo jenom to, že se Peter vrátil. Že dojel na letiště, kde mu najednou všechno došlo, a tak se přihnal zpátky domů, za mnou.

Jenže když jsem otevřela dveře, stál za nimi Miles. Měl rudé oči, buď od pláče, nebo od kouření, a mával na mě třířádkovým vzkazem, který mu Petra nechala na jejich konferenčním stolku, jako by to byl trojzubec nebo možná bílá vlajka příměří.

„Je tady?“ zasípal zastřeným hlasem.

„Ne.“ Dolehla na mě otupělost. „Hodila jsem po nich pár mandlí a pak odjeli.“

Přikývl, zármutek v jeho tváři se ještě prohloubil, jako by přesně věděl, co to znamená, a nebylo to dobré.

„Do háje!“ zachraplal a sklesle se opřel o rám u dveří.

Polkla jsem knedlík, který mi drásal hrdlo jako ozubený drát. Anebo to byl možná jen chuchvalec praktičnosti rodiny Vincentových, kterou jsem zdědila po své matce: stará známá schopnost využít negativní pocity k tomu, abyste uvedli věci do pohybu.

„Milesi," začala jsem.

Vzhlédl, tvářil se zdrceně, ale někde mezi obočím se mu schovávala špetka naděje. Jako by si myslel, že mu třeba oznámím, že to celé byl jen mimořádně zábavný a ani trochu psychopatický kanadský žertík.

„Kolik má tvůj byt ložnic?" zeptala jsem se.

3

SOBOTA, 18. KVĚTNA

91 DNÍ DO DOBY, NEŽ BUDU MOCT ODEJÍT

Upřímně řečeno, Miles Nowak je dobrý spolubydlící.

Kromě toho, že mě občas pozve, abych se s ním mrkla na film, nebo mi napíše, jestli nechci něco v obchodě, mě nechává na pokoji. Poté, co jsem ho požádala, aby přestal kouřit vevnitř, zjevně skončil i s *vystrkováním hlavy z okna*, protože minou týdny a já na chodbě ani jedinkrát neucítím trávu. Ani srdceryvný Jamie O'Neil už nevyhrává na plné pecky. Vlastně mi přijde, že Miles je úplně v pohodě. Kdybych ho neviděla před šesti týdny, v den, kdy se to stalo, nikdy by mě nenapadlo, že mu někdo tak hrozným způsobem zlomil srdce.

Aniž jsme se o tom bavili, celkem snadno jsme se shodli na funkčním koupelnovém rozvrhu. Miles je sova a já obvykle vstávám v půl sedmé nebo v sedm ráno, ať už jdu do knihovny na otvíračku, anebo ne. A protože je málokdy doma, nikdy po sobě ve dřezu nenechá „louhovat" horu špinavého nádobí.

Byt samotný je ale malinký. Můj pokoj je vlastně jen trochu větší šatna.

Popravdě řečeno, když tu bydlela Petra, přesně za tím účelem ho používala.

Ještě před rokem by mi podobně skromné rozměry nebyly vůbec proti srsti.

Co si vzpomínám, odjakživa jsem zatvrzelá minimalistka. Poté, co se naši rozešli, jsme se s mámou hodně stěhovaly, honily jsme se za povýšeními v bance, kde pracovala, a nakonec jezdily na místa, kde máma pomáhala otvírat nové pobočky. Na pomoc jsme nikdy neměly profesionální stěhováky, k ruce nám pokaždé byl jen nějaký chlapík, který se zrovna marně snažil pozvat mámu na rande, a tak jsem se naučila cestovat nalehko.

Začala jsem se bavit tím, že jsem vymýšlela seznamy s absolutně nejmenším počtem potřebných věcí. Pomohlo, že jsem jako dítě neustále seděla v knihovně, takže jsem neměla metráky opoznámkovaných paperbacků. Knihy byly to jediné, čeho jsem se nemohla nasytit, ale nepotřebovala jsem je vlastnit – chtěla jsem hltat jejich obsah.

Jednou, když jsem byla na střední a my se zase měly stěhovat, jsem mámu přesvědčila, aby obřadně spálila všechny moje jedničkové testy a eseje ze stohu, který skladovala na lednici. V obývacím pokoji jsme zapálily náš malý plynový krb – shodly jsme se, že ten jediný nám na tom plesnivém bytě bude chybět – a začaly přikládat.

Bylo to jedinkrát v životě, co jsem mámu viděla plakat. Byla to moje nejlepší kamarádka a můj nejoblíbenější člověk na celém světě, ale na emoční záchvaty si nepotrpěla. Vždycky jsem si představovala, že je nezranitelná.

Ale ten večer, když jsme sledovaly, jak se můj starý test z fyziky kroutí a černá, se jí oči zalily slzami a ona řekla zastřeným hlasem: „Ach, Daph. Co se mnou bude, až odejdeš na vysokou?“

Přitulila jsem se k ní a ona mě objala kolem ramen. „Pořád to budeš ty," slíbila jsem jí. „Ta nejlepší máma na téhle planetě."

Políbila mě na čelo. „Někdy mě mrzí, že jsem na určitých věcech víc nelpěla."

„Jsou to jenom věci," připomněla jsem jí, tak jako to ustavičně dělávala i ona.

Naučila jsem se, že život jsou takové otočné dveře. Většina věcí, které do něj vstoupí, se zdrží jen chvilku.

Muži, kteří byli zpočátku odhodlaní prokázat, co k mámě cítí, to nakonec vzdali a šli o dům dál. Kamarádi z poslední střední, co mi slíbili, že budou psát, za měsíc nebo dva zmizeli v nedohlednu. Kluk, který mi po jedné magické letní noci před zmrzlinárnou dennodenně volal, se na podzim vrátil do školy a za ruku držel někoho jiného.

Nemělo cenu lpět na něčem, co vám ve skutečnosti nepatřilo. Máma byla jediná stálice v mém životě, to jediné, na čem záleželo.

Když mě posadila do letadla a poslala mě na vysokou, ani jedna z nás neplakala. Místo toho jsme tam stály a objímaly se tak silně a tak dlouho, až mi na rameni, jak jsem později zjistila, zůstala modřina. Celá moje garderoba sestávající z jednobarevného základního oblečení se vešla do jediného kufru a jutovou rohož, kterou jsme objevily při jednom výprodeji, spolu s hrnkem, miskou, příborem a hrncem, o nichž máma žertovala, že v nich zvládnu uvařit všechny typy pokrmů – čaj, instantní makarony se sýrem a ramen –, jsme na místo nechaly doručit.

Od té doby jsem stihla dvakrát změnit stát a pětkrát byt. Za celou tu dobu se mi podařilo nashromáždit jen minimum haraburdí.

Potom jsme se s Peterem přestěhovali do Waning Bay, do domu obehnaného verandou. Ten den mě můj přítel vzal

do náruče, přenesl mě přes práh a pronesl tři slova, která navěky změnila moje minimalistické srdce.

Vítej doma, Daphne.

V tu chvíli se něco ve mně uvolnilo a jisté moje skryté tendence začaly prosakovat na povrch přes zábrany, které jsem si až do té chvíle bedlivě střežila.

Až do toho okamžiku jsem celý svůj život nosila v pomyslném ranečku uvázaném na násadě od koštěte, bylo to něco malého a skladného, co jsem mohla vzít a přemístit na lusknutí prstu. A nikdy jsem nevěděla, před čím vlastně utíkám, dokud to neřekl.

Domov. To slovo mi v hrudi rozdmýchalo žhavý uhlík. Tady byla ta jistota, na niž jsem tak dlouho čekala. Vlastní dům. A pravda, naše nevyrovnané finanční situace to vlastnictví trochu komplikovala, ale zatímco Peter platil účty, já se mohla soustředit na zútulňování našeho hnízdečka.

S minimalismem byl konec.

A teď byly všechny ty *krámy,* nábytek zamýšlený pro dům se třemi ložnicemi, směstnané v Milesově hostinském pokoji. Kusy nábytku se táhly od stěny ke stěně, natěsnané jeden vedle druhého, moje postel tonula pod záplavou dekoračních polštářů, jako bych byla nějaká vyšinutá vražedkyně z knih Stephena Kinga, která vás připoutá k lůžku a zadusí vás svou péčí. Všechno jsem to tam měla nechat, jenže jsem se cítila příliš provinile, protože jsem utratila tolik peněz při zařizování domova, který ani nebyl můj.

Potom tu byly všechny svatební propriety nacpané ve všech skříních po celém bytě. Předražené svatební šaty visely za tenkými laminátovými dveřmi – jako zrádné srdce, obraz Doriana Graye, hluboké a temné tajemství.

Teoreticky vzato se šaty i zbytek věcí chystám prodat na internetu, jenže to bych pak o té svatbě musela přemýšlet a do té fáze jsem ještě nedospěla.

Popravě řečeno prvních sedm hodin sobotního rána strávím snahami potlačit jakoukoliv myšlenku na „svatbu, která se nestala“.

Potom mi na stole zabzučí telefon, přišla zpráva od Milese: pracuješ

Takhle píše. Zkratkovitě, s minimem kontextu a bez interpunkce.

Ptá se mě, jestli pracuju, anebo mi to oznamuje? Ani jedno nedává smysl. V kuchyni mám bílou tabuli s podrobným kalendářem, v němž si může jasně přečíst, kde budu a kdy. Každý večer ho porovnávám s kalendářem ve svém mobilu a Milesovi jsem navrhla, aby do něj připsal svůj vlastní rozvrh, ale nikdy tu nabídku nevyužil.

Jo, odepíšu.

Přijde druhá esemeska: Dáš si thajsko

Předpokládám, že jde o další dotaz, i když není jasné, jestli se mě ptá, zda má objednat jídlo, anebo je to spíš existenciální otázka.

Ne, díky, napíšu. Každý den během obědové pauzy chodím k jednomu ze tří foodtrucků na veřejné pláži, která je hned přes silnici. V sobotu si dávám burrito, takže budu nacpaná celé hodiny.

OK, napíše Miles.

Potom se dá znovu do psaní, ale psát přestane. Přemýšlím, jestli chce, abych se nabídla, že mu výše zmíněné thajsko vyzvednu cestou domů.

Ještě něco? naťukám na telefonu.

Odpoví: Tak se uvidíme doma.

Zvláštní. O sobotách, tou dobou, kdy se vracím, je obvykle u sebe v pokoji nebo někde venku. Znovu mi zabzučí mobil, ale je to jen upozornění, že v knihovně za deset minut začíná Pohádková hodinka. Vezmu si věci a zamířím do našeho Pohádkového koutku v zadní části budovy, který

vypadá jako obývací pokoj se sníženým prostorem pro sezení. Děti a jejich doprovod už se v něm shromažďují, zabírají si čtvercové koberce nebo řádně vydezinfikované gymnastické žíněnky. Někteří ze starších opatrovníků, prarodiče a praprarodiče, se usadí do vejcovitých křesel rozestavěných po vnějším obvodu koutku, stálí účastníci se navzájem zdraví.

Okny v zadní stěně knihovny do koutku proniká sluneční světlo a já už teď poznám, které děti u druhé knížky začnou klimbat.

I tak se na můj příchod vzedme chorus legračně tenkých hlásků, vykřikují „slečna Daffy!" a další roztomilé zkomoleniny mého jména. Mám pocit, jako by mi v srdci pukala malá kukuřičná zrníčka a rozkvétala v načechraný popcorn.

Míjím jednu holčičku, která mi oznámí: „Jsou mi tři!" Řeknu jí, že je to báječné, a zeptám se, jak stará jsem podle ní já.

Chvilku přemýšlí a pak odpoví, že jsem teenager.

Minulý týden prohlásila, že je mi sto, takže to beru jako výhru. Než stačím zareagovat, vrhne se na mě čtyřletý Arham a obejme mi kolena. Nejspíš jsem ještě neviděla, že by měl na sobě něco jiného než svůj spidermanovský kostým.

Nehledě na to, jak hrozně se cítím, Pohádková hodinka mi vždycky zvedne náladu.

„Miláčku," řekne Arhamova maminka Huma a sáhne po něm, aby ho ode mě odtáhla dřív, než se překotíme.

„Kdo z vás má rád draky?" zeptám se a odpovědí je mi takřka jednohlasné zajásání.

Je tu spousta moc milých rodin, které k nám chodí pravidelně od chvíle, kdy jsem před rokem nastoupila, ale Huma a Arham patří k mým oblíbencům. Arham je plný energie a představivosti a jeho matka se pohybuje na oné magické hranici, kdy mu nastavuje pevná pravidla, aniž by zadusila jeho malou podivínskou duši. Když je spolu vidím, vždycky mě trochu píchne u srdce.

Stýská se mi po mámě.

Stýská se mi po životě, který jsem měla žít s Peterem a zbytkem Collinsových.

Setřesu ze sebe melancholický mrak, který mě zahalil, a posadím se – v klíně mám první obrázkovou knížku dnešního dne. „A co tacos?“ ptám se dětí. „Má někdo rád tacos?“

Těžko se tomu věří, ale děti projeví ještě větší nadšení než u draků. Když se jich zeptám, jestli už vědí, že draci tacos milují, samou radostí se rozpíští tak, až z toho člověku málem praskne bubínek. Arham vyskočí, podrážky jeho tenisek se rudě blesknou, a vykřikne: „Draci žerou lidi!“

Odpovím, že někteří možná ano, ale jiní zkrátka a dobře jedí tacos, čímž celkem plynule přejdu k dnešní knize *Draci milují tacos* od Adama Rubina s ilustracemi od Daniela Salmieriho.

Žádná část týdne mi neubíhá tak rychle jako Pohádková hodinka. Pokaždé mě natolik pohltí, až úplně zapomenu, že jsem v práci, a vzpomenu si na to teprve poté, co zavřu poslední knížku dne.

Přesně jak jsem předpokládala, energie, která mě přivítala, pozvolna vyprchá a děti pomalu začne přemáhat příjemná ospalost právě ve chvíli, kdy se hodinka nachýlí ke konci a je čas jít domů. To neplatí o jednom z trojčat rodiny Fontanových, které ze samé únavy dostane menší záchvat, zatímco se ho jeho matka spolu s ostatními sourozenci snaží dostat ze dveří.

Mávnutím se rozloučím s posledními opozdilci a začnu s úklidem koutku, dezinfikuju žíněnky, sbírám odpadky, vracím odložené knížky na výpůjční pult, aby je knihovníci umístili zpátky do polic.

Ashleigh, která je zodpovědná za naše dospělé návštěvníky a za plánování programu knihovny, vyklouzne z kanceláře v zadní části budovy. Přes rameno jí visí obrovská pletená

kabelka, havraní vlasy má svázané ve vysokém uzlu, který se kloní lehce napravo.

Přestože má stěží metr šedesát, postavu tvaru přesýpacích hodin a oči princezny z filmů od Disneyho, je zosobněním stereotypu děsivé knihovnice. Její hlas má průraznost beranidla a jednou mi řekla, že jí „nevadí konflikt", a to takovým tónem, až mě napadlo, jestli zrovna jeden takový neprobíhá. Je zkrátka někdo, koho sedmdesátiletý ředitel naší pobočky Harvey nasadí do akce pokaždé, když je zapotřebí pevná ruka.

Když jsem s ní sloužila první směnu, přišel za ní chlapík ve středních letech, který žvýkal tabák, zíral jí na prsa a pak utrousil: „Vždycky se mi líbily exotický holky."

Ashleigh, aniž odlepila oči od počítače, odpověděla: „To je nevhodné, a jestli mi ještě někdy řeknete něco podobného, budeme vám k nám muset zakázat přístup. Pomohlo by vám, kdybych vám vytiskla seznam literatury o sexuálním harašení?"

Stačí říct, že ji obdivuji a zároveň se jí děsím.

„Zavřela bys dneska?" zeptá se mě, zatímco píše zprávu na telefonu. S Ashleigh se to má i takhle: vždycky chodí pozdě a odchází chvíli před koncem pracovní doby. „Musím vyzvednout Muldera z hodiny taekwonda," vysvětlí.

Ano, pojmenovala svého syna po postavě Davida Duchovného v *Aktech X*.

Pokaždé když si na to vzpomenu, mám o kousek blíž smrti.

Jsem dost stará na to, abych měla děti, aniž by to někoho šokovalo.

Krucinál, klidně bych mohla mít dceru jménem Renesmee v jednom z těch fotbalových týmů pro nejmenší, kde děcka kopají do míče jako ponocní, načež se posadí uprostřed hřiště a zují se.

Místo toho jsem single a bez závazků, ve městě, kde znám jenom své kolegy a přátele svého někdejšího snoubence.

„Daphne?“ zeptá se Ashleigh. „Je to za tebe v pohodě?“

„Jo,“ odpovím. „Jen běž.“

Místo rozloučení mi pokývne. Naposledy obejdu knihovnu a pozhasínám zářivky.

V autě cestou domů na handsfree zavolám mámě. Má napilno s CrossFitem, čtenářským kroužkem a kurzem vitráže, takže poslední dobou dáváme přednost častějším a rychlejším hovorům před mnohahodinovými zevrubnými telefonáty dvakrát za měsíc.

Vykládám jí o tom, jak to jde s organizováním benefiční akce pro knihovnu naplánované na konec léta (zbývá do ní jednadevadesát dní). Ona mi řekne, že teď dokáže zvednout činku o váze sedmdesát kilogramů. Vyprávím, jak mě jeden náš sedmdesátiletý zákazník pozval na hodinu salsy, a máma zase mluví o osmadvacetiletém trenérovi, který se snaží přijít s důvodem, proč by si měli vyměnit telefonní čísla.

„Máme hrozně podobné životy,“ pronesu zamyšleně a zaparkuju u obrubníku.

„Kéž by. Myslím, že Kelvin o salse rozhodně neuvažuje, jinak bych možná souhlasila.“

„Ráda ti předám číslo na toho našeho zákazníka, ale měla bys vědět, že moje kolegyně Ashleigh mu přezdívá *Šmátral Stanley*.

„Víš ty co, raději ne,“ odpoví. „A pošlu ti pepřák.“

„Pořád mám ten, cos mi koupila na vysoké,“ řeknu. „Jestli už teda neprošel.“

„Spíš zraje s věkem,“ odvětí. „Už jsem skoro na čtenářském kroužku. Co ty?“

Otevřu dveře od auta. „Akorát jsem dorazila domů. Tak zase ve stejný čas v pondělí?“

„To zní dobře.“

„Mám tě ráda,“ řeknu jí.

„Já tebe víc,“ odpoví rychle a pak zavěsí, než se začnu hádat. Tak to dělá odnepaměti.

Miles bydlí na kraji Waning Bay, ve druhém patře zrenovovaného cihlového domu, kde dřív bývalo skladiště, ve čtvrti, která se jmenuje Butcher Town, Řezníkov. Vzhledem k jménu předpokládám, že se tam dřív zpracovávalo maso, ale nikdy jsem si to nevygooglila, takže co já vím, možná čtvrť pojmenovali po nějakém dávném sériovém vrahovi.

Než vystoupám po schodech a dojdu k našim dveřím, jsem zalitá potem. Uvnitř odhodím svou plátěnou tašku, vymaním se z pleteného svetru a z nohou skopnu mokasíny. Pak porovnám kalendář v telefonu s tím, co je na tabuli v kuchyni. Od včerejška se udála jediná změna: souhlasila jsem, že ve čtvrtek povedu čtenářskou skupinu zaměřenou na thriller a krimi, aby se Landon, asistent klientského servisu, který ji obvykle moderuje, mohl zotavit po čištění zubního kanálku.

Na tabuli naškrábu *čtenářský kroužek*, potom vezmu sklenici a naplním ji studenou vodou. Srkám ji a zamířím do obývacího pokoje. Vtom koutkem oka zachytím náhlý pohyb, který mě tak překvapí, že vyjeknu a půlku sklenice vyliju na koberec.

Je to ale jenom Miles. Leží na pohovce obličejem dolů. Zasténá a ani nezvedne tvář z rozváleného polštáře. Jeho nábytek je jen o pohodlí, rozhodně není líbivý.

„Vypadalo to, že jsi mrtvý,“ vyhrknu a přijdu blíž.

Něco zamumlá.

„Co?“ zeptám se.

„Říkal jsem *kéž by*,“ zabručí.

Dívám se na lahev kokosového rumu na stole a prázdný hrnek vedle ní. „Špatný den?“

Ta událost s *Bridget Jonesovou* před třemi týdny mě zaskočila, ale teď se mi skoro uleví, když vidím, že Miles vypadá přesně tak, jak se posledního půldruhého měsíce cítím.

Aniž odlepí obličej z polštáře, rukou chvíli šátrá po konferenčním stolku, načež zvedne kus tenkého papíru a podrží ho ve vzduchu.

Dojdu k němu a hranatý matně bílý pergamenový papír mu vezmu z ruky. Paže mu okamžitě klesne. Začnu číst elegantně skloněné písmo, kterým je papír posetý.

Jerome & Melly Collinsovi společně
s Nicholasem & Antonií Comerovými vás
s radostí zvou na oslavu sňatku svých dětí,
Petera & P—

„NE.“ Pozvánku odhodím, jako by to byl živý had. Živý had, který je zjevně navíc v jednom ohni, protože najednou je mi šílené vedro. Udělám několik kroků a ovívám se rukama. „Ne,“ zopakuju. „To nemůže být pravda.“

Miles se posadí. „To si piš, že je to pravda. Taky jsi jednu dostala.“

„Proč by nás tam krucinál zvali?“ ptám se. Dožaduju se odpovědi od něj, od nich, od vesmíru.

Předkloní se a až po okraj naplní hrnek kokosovým rumem. Potom mi ho nabídne. Když zavrtím hlavou, alkohol do sebe obrátí sám a zase si dolije.

Znovu pozvánku popadnu, napůl čekám, že můj mozek se prostě jen spletl a já ve skutečnosti četla jídelní lístek restaurace nabízející jídlo s sebou.

Bohužel jsem viděla správně.

„Pořádají to ten víkend, kdy je Svátek práce!“ zaječím a pozvánku odhodím.

„Já vím," přitaká Miles. „Nestačilo jim, že nám zničili život. Ještě ke všemu nám museli zkazit pohodový svátek. Nejspíš se letos ani nebudu namáhat s výzdobou."

„Chci říct, že je to *letošní* Svátek práce," vyhrknu. „Jenom měsíc po *naší* svatbě."

Miles na mě pohlédne, ve tváři se mu zračí upřímná starost.

„Daphne," řekne. „Myslím, že s tou byl konec ve chvíli, kdy ošoustal moji holku a potom ji vzal na týden do Itálie, aby ti nemusel pomáhat s balením."

Překotně dýchám. „Proč by se brali tak rychle? My jsme byli tak dva roky zasnoubení."

Miles pokrčí rameny a znovu si lokne rumu. „Možná je těhotná."

Dům se se mnou zhoupne. Zhroutím se na gauč, přímo Milesovi na lýtka. Znovu naplní hrnek, a když mi ho podá tentokrát, vyprázdním ho jedním hltem. „Bože!" vyhrknu. „To je hnus."

„Já vím," odpoví. „Ale žádný jiný tvrdý alkohol nemám. Vyměníme ho za víno?"

Podívám se na něj. „Netipovala jsem tě na chlapa, který má rád víno."

Zírá na mě.

„Co je?"

Už teď podnapile mhouří oči, ale ty se mu ještě zúží. „Nepoznám, jestli si děláš srandu."

„Nedělám."

„Pracuju ve vinařství, Daphne," odvětí.

„*Odkdy*?" zeptám se nevěřícně.

„Posledních sedm let," odpoví. „Co sis myslela, že dělám?"

„Nevím," přiznám. „Myslela jsem, že rozvážíš jídlo."

„Proč?" Zavrtí hlavou. „Co tě k tomu vedlo?"

„Já nevím!“ zvolám. „Nalil bys mi prostě trochu toho vína?“

Vytáhne nohy, na kterých mu sedím, a dojde do kuchyně. Mezerou mezi kuchyňským ostrůvkem a horními skříňkami sleduju, jak se přehrabuje v jedné, kterou jsem, jak si teď uvědomím, nikdy neotevřela. Je plná elegantních lahví: bílé, růžové, oranžové, červené víno. Vezme dvě lahve, znovu se svalí na gauč vedle mě a vytáhne vývrtku, kterou nosí zavěšenou na poutku od opasku.

Okna jsou otevřená, na sklonku parného dne se konečně spouští lehký deštík. Miles odstraní zátku a podá mi lahev.

„Žádná sklenice?“ divím se.

„Ty myslíš, že ji budeš potřebovat?“ zeptá se mě a odstraňuje korek z druhé lahve.

Bezděky zalétnu očima k drahé pozvánce, která se pořád povaluje na Milesově ošoupaném orientálním koberci. „Nejspíš ne.“

Ťukne lahví o tu moji a dlouze si přihne. Udělám to samé, hřbetem ruky si otřu kapku vína, která mi ulpěla na bradě.

„Tys vážně nevěděla, že pracuju ve vinařství?“ zeptá se.

„Neměla jsem ani ponětí,“ odpovím. „Z toho, co říkal Peter, to vždycky znělo tak, že děláš spoustu melouchů.“

„Vážně dělám několik různých věcí,“ připustí tak nějak opatrně. „Kromě toho, že pracuju ve vinařství. Cherry Hill. Tys tam nikdy nebyla?“ Podívá se na mě.

Zavrtím hlavou a znovu si usrknu.

Koutky úst mu klesnou v zamračení. „Nikdy mě neměl rád, co?“

„Ne,“ přiznám. „A co Petra? Nenáviděla mě až za hrob?“

Zamračí se na svou lahev s vínem. „Ne, Petra má ráda v podstatě každého a každý má zase rád ji.“

„Já ne,“ namítnu. „Já ji nemám ráda, ani co by se za nehet vešlo.“

Podívá se na mě a věnuje mi polovičatý úsměv. „To je fér."

„A ona nikdy…" Vtlačím nohy mezi sedáky a opěradlo pohovky, „… nevím, nežárlila na mě? Napadlo tě vůbec někdy, že je… že se jí Peter líbí?"

Otočí se ke mně s dalším rozpačitým a ne úplně veselým úsměvem. „Chci říct, jo, někdy mě to napadlo. Jasně. Ale byli to nejlepší kamarádi, od dětství. S tím jsem se nemohl měřit, a tak jsem to nechal být a doufal jsem, že to nebude problém."

Nevím, jak je to možné, ale právě tohle, ze všech věcí, které se udály, to spustí: rozbrečím se.

„*No tak*." Miles se ke mně přisune. „Je to dobrý. Je to… do háje." Drsně si mě přitáhne k hrudi, z ruky mu pořád visí lahev s vínem. Políbí mě na temeno, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Vlastně je to vůbec poprvé, co se mě jakkoliv dotknul. Dokonce ani v případě svých nejbližších přátel jsem nikdy nebyla kdovíjak fyzicky vřelá, ale musím přiznat, že po týdnech nulového fyzického kontaktu se cítím dobře, když mě objímá takřka úplný cizinec.

„Je to směšný," říká. „Je to neuvěřitelně k posrání." Volnou rukou mi uhladí vlasy a já mu bulím do trika, které je velmi slabě cítit po trávě a mnohem víc po něčem kořeněném a dřevitém.

„Promiň," omlouvá se. „Měl jsem ty pozvánky vyhodit. Nevím, proč jsem to neudělal."

„Ne." Odtáhnu se a otřu si oči. „Chápu to. Nechtěl jsi s tím zůstat sám."

Provinile sklopí pohled. „Měl jsem si to nechat pro sebe."

„Já bych udělala to samé," řeknu mu. „Věř mi."

„Ale stejně," zamumlá. „Je mi to líto."

„Nemusí," trvám na svém. „Ty si nebereš Petru místo mě."

Trochu sebou trhne.

„Do háje! Teď se ti zase omlouvám já," vyhrknu.

Zavrtí hlavou, trochu si odsedne. „Jen potřebuju chvilku," zamumlá a nedívá se mi do očí. Odvrátí hlavu a zírá z okna.

Bože! Teď taky brečí. Nebo se minimálně snaží slzy vší silou potlačit. Sakra! Sakra! Sakra!

„Milesi!" panikařím. Ani nepamatuju, kdy jsem naposledy někoho utěšovala.

„Potřebuju vteřinku," zopakuje. „Jsem v pohodě."

„Hele!" Dolezu k němu přes gauč a uchopím jeho obličej do dlaní, což jen dokazuje, že už mi v krvi hojně koluje víno.

Miles se na mě podívá.

„Ti dva," řeknu, „stojí za starou belu."

„Petra je moje životní láska," namítne.

„Tvoje životní láska stojí za starou belu," oznámím mu.

Bojuje s úsměvem. Je na tom něco tak pomilováníhodného a štěněcího, až se přistihnu, že mám sto chutí prohrábnout mu jeho už tak dost rozčepýřené vlasy. A když to udělám, koutky úst mu sotva znatelně povyskočí. Jeho tmavé oči se zatřpytí.

Je to šest týdnů, co jsem měla naposledy sex, což v žádném případě není můj osobní rekord, ale když vidím jeho výraz, překvapí mě, že si náhle prudce uvědomuju místo mezi svými stehny.

Miles je pohledný, i když to možná není chlapík, ze kterého vám spadne čelist a zpotí se vám ruce. To byl Peter: krasavec jako z televize, tak to říkala máma. Z takových si hned na začátku sednete na zadek.

Miles je jiná sorta. Je to ten druh muže, který je dostatečně okouzlující na to, abyste při hovoru s ním nebyli nervózní. Nemáte pocit, že se musíte ukázat v tom nejlepším světle, když vtom náhle – bum! Zničehonic se na vás culí s tím svým jízlivým úsměvem a rozčepýřenými vlasy a vám dojde, že jeho přitažlivost kolem vás doutnala natolik pomalu, že jste si jí nevšimli.

Taky voní líp, než jsem čekala.

Ale tady jsou proti: je to můj spolubydlící a před chvílí oplakával svou životní lásku.

Určitě existují pragmatičtější způsoby, jak se od té hrůzy rozptýlit. „Chceš se podívat na *Deník Bridget Jonesové*?“ nabídnu.

„Ne.“ Zavrtí hlavou a já pustím jeho obličej, překvapí mě, jak mě tím odmítnutím píchne u srdce – anebo za to může jen pomyšlení na to, jak se odšourám k sobě do pokoje a na své pocity zůstanu sama.

„Neměli bysme tu sedět jako dvě hromádky neštěstí,“ řekne a znovu zavrtí hlavou.

„A mně to zrovna začalo tak jít,“ zakňourám.

„Půjdeme ven,“ prohlásí.

„Ven?“ Zním, jako bych to slovo slyšela poprvé. „Kam ven?“

Miles se postaví a natáhne ke mně ruku. „Znám jedno místo.“

4

Ještě před dvěma hodinami by mě nikdy nenapadlo, že svůj večer zakončím v místním baru jménem MASNA, ale tady mě máte: obracím do sebe panáky ve společnosti svého spolubydlícího a pak starého motorkáře jménem Gill.

Gill se tvářil nanejvýš spokojeně, když Miles na jukeboxu v rohu pustil písničku *Witchy Woman*, a poté, co se k nám opilecky přitočil a chvíli se s námi bavil, chtěl vědět, jak jsme se potkali, protože zřejmě usoudil, že jsme pár. Miles mu bez jediného zaváhání oznámil: „Moje životní láska utekla s jejím snoubencem," což Gilla dojalo tak, že nás po zbytek večera štědře zásoboval alkoholem na svůj účet.

Odehráli jsme kolo šipek, dvě kola kulečníku a jedno picí klání, jehož pravidla šla úplně mimo mě, a já s úžasem sledovala, jak Miles z Gilla zkušeně mámí jeho příběh.

Gill se narodil v Detroitu do rodiny zdravotní sestry a technika údržby, který se zranil při práci v jedné automobilce; když bylo Gillovi šestnáct, sedl na motorku a Středozápad nechal daleko za sebou. Deset let cestoval s jednou kapelou, potom se nakrátko přidal k jistému kultu v Kalifornii, pracoval jako ochranka celebrit a po jakýchsi záhadných *potížích*, buď se zákonem, nebo možná s mafií – to jediné z něj Miles nedokázal vypáčit –, skončil v našem městě.

Sledovat, jak Miles navazuje přátelství s tímhle cizincem, bylo pro někoho (mě) se společenskou zdatností vyvěšené

rybí trofeje stejně fascinující, jako bych pozorovala Michelangela při výmalbě Sixtinské kaple: bylo to úchvatné, ale zároveň se mi z toho točila hlava, jako by umělec mohl každou chvíli spadnout ze žebříku a rozlít barvu na mramorovou podlahu pod sebou.

Gill nám objednával jeden drink za druhým, tedy mimo ten okamžik, kdy barmanka, rozmilá zrzka s kroužkem v nose a tetováním hlásajícím doslova a do písmene MÁMA, koupila pití nám všem.

Obsluha teď nabírá poslední objednávky a Gill po nás hodí dvacetidolarovou bankovku. „Na taxík domů."

„Ne, ne, ne," brání se Miles a cpe mu bankovku zpátky. „Nech si ty peníze, Gille. Jak se jinak dostaneš zpátky do Vegas?"

Zjistili jsme totiž, že Vegas je jeho příští zastávka.

Ale Gill bankovku strčí do kapsy Milesovy košile a pak nás každého rukou jako z vydělané kůže poplácá po tváři. „Držte se, děcka," pronese moudře, načež se otočí, přehodí si koženou bundu přes rameno a na barmanku doslova zahvízdá své sbohem.

Než dopijeme poslední rundu, déšť ustane, noc je příjemně chladná, a tak přestože se samou opilostí motáme, rozhodneme se, že domů dojdeme pěšky. Miles mi dá ruku kolem ramen a já ho obejmu kolem pasu, jako bychom byli staří přátelé spíš než dva zbrusu noví spojenci zmalovaní pod obraz. „Dějou se ti podobné věci často?" zeptám se.

„Jaké věci?" chce vědět Miles.

„Gill," odpovím.

„Na světě moc Gillů nebude," poznamená.

„To pití zdarma," vysvětlím. „Ty hodiny podnětných hovorů o zločinech, kterých byl, anebo možná nebyl svědkem."

„To nevím." Pokrčí rameny. „Občas se to stane."

„Jak často piješ zadarmo, Milesi?"

Vrhne po mně pobavený pohled. „Je to přátelské místo."

„To myslíš MASNU?" podivím se.

„Butcher Town," odpoví.

Plácnu se do čela. Překvapeně se zastaví a mrkne na mě. „Tak proto se ten bar jmenuje MASNA," řeknu. „Celý večer dumám nad tím, jestli je to nějaký fetiš bar nebo tak něco."

Miles zvrátí hlavu nazad a zasměje se. „Ty sis myslela, že chodím do fetiš barů?" Vypadá vyloženě potěšeně. „On ti Peter řekl, že mám rád BDSM?"

„Počkat, máš?" zeptám se.

„Minimálně o tom nevím," odpoví. „Proč? Jsi snad fanynka?"

„Nejspíš ne," přiznám se. „Myslím, že v té oblasti jsem celkem nudná."

„V jaké oblasti?"

„Sexuální," vysvětlím.

„Takže u toho jen zíráš na strop a mlčíš jako zařezaná?" zeptá se.

„Co prosím pěkně?" řeknu. „Do toho ti nic není."

„Sama jsi to vytáhla, Daphne," připomene mi.

„Nezírám na strop," odpovím. Dorazíme k našemu domu. Otevře mi dveře a vyrazíme po schodech nahoru. „Jenom udržuju oční kontakt jako každá slušná žena."

„Vidíš?" řekne a pokyne mi, abych po schodech vystoupala jako první. „Nejsi nudná. Možná děsivá, ale ne nudná."

„Ale jak se to stane?" zeptám se.

Miles vyvalí oči a zkroutí ústa do čehosi mezi úsměvem a úšklebkem. „No, když se dva lidi vzájemně přitahují –"

„Myslím ty drinky zdarma," přeruším ho.

Pokrčí rameny. „Nevím. Není to tak, že bych po nich šel."

Nejspíš se tvářím nevěřícně, protože se zamračí. „Ty myslíš, že jsem nějaký podvodník?"

„Myslím, že jsi okouzlující chlap," odvětím.

„Pokud jde o urážky," řekne a v půlce schodů se zastaví, „tahle je pro mě úplná novinka."

„To není urážka," namítnu, i když popravdě řečeno jsem okouzlujícím lidem nikdy moc nevěřila. Můj táta je velmi okouzlující, což ale neznamená, že by cokoliv z toho, co říká, myslel vážně. „Já jen že… podívej, s novými lidmi mi to nejde."

„Gill z tebe byl paf."

„To byl ojedinělý případ," řeknu. „Protože jsi tam byl ty. Hrozně ráda si povídám s lidmi, které už znám, ale když potkám někoho nového, v hlavě mám v půlce případů vymeteno a v té druhé půlce řeknu vtip, který nikdo jiný za vtip nepovažuje, nebo se zeptám na něco moc osobního."

Kradmo po mně střelí pohledem, pokračujeme v cestě po schodech. „Se mnou jsi to neudělala."

„Možná sis všiml, že až dodneška jsme spolu prakticky nemluvili," poznamenám.

„A to je ten důvod?" zeptá se a znovu po mně střelí pohledem. „Vidíš a já si myslel, že mě jenom nenávidíš."

Od hlavy k patě mě polije horko. „Samozřejmě že ne. Tebe nejde nenávidět." A pak, protože jsem opilá, přiznám: „Možná jsem k tobě kvůli tomu trochu nedůvěřivá."

To ho zjevně úplně vyvede z míry.

„Chci tím říct," dodám rychle a slova se mi v ústech slévají v jedno, „že jsem vždycky měla jenom pár blízkých kamarádů. A když potkám lidi, kteří mají rádi všechny a všichni zase milují je, v hlavě se mi spustí poplach. Myslím si něco jako: *Aha, tenhle člověk se dlouho nezdrží, tak se k němu radši moc neupínej*."

Teď se tváří vyloženě rozpačitě. „To je tak depresivně cynický."

„Ne, ne, ne," řeknu a hledám lepší způsob, jak to vysvětlit. „Je to úplně v pohodě! Leda tě opustí snoubenec poté, co ses

celý minulý rok snažil skamarádit s jeho přáteli, a teď je ti třiatřicet a snažíš se vzpomenout si, jak se takové přátelství vůbec navazuje. Ale kdo by v takové situaci skončil?“

„Najít si kamarády není zase tak komplikované,“ odvětí Miles a já si odfrknu, na což se ušklíbne. „Myslím to vážně, Daphne. Prostě si jen rád povídám s lidmi. A pokud jde o ty drinky zdarma, dávám dobré dýško. Takže pokud někam zajdu víc než párkrát, často mi tam dají slevu, protože vědí, že jim to vynahradím spropitným. Navíc sám dělám v pohostinství a mám dojem, že to na mně barmani poznají. Vycítí, že jsem jeden z nich.“

„Voní to jako zázvorové sušenky?“ Cestou do schodů mumlám čím dál nesrozumitelněji.

Miles se zastaví před našimi dveřmi, z hrdla se mu vyřine smích. „Zázvorové sušenky?“

Právě tak voní. Je to sladká a trochu kořeněná vůně. Přirozený zemitý pach zavinutý ve sladkém pečivu. Mávnu nad tím rukou, abych mu nemusela odpovídat, a snažím se vpravit klíč do zámku. Bohužel to vypadá, že na vložce mezitím vznikly tři další klíčové dírky a mně se nedaří vsunout klíč do správné z nich.

Zasměje se, odstrčí mě, neohrabaně mi vezme klíč z ruky a zkusí to sám. „Do háje!“ zabručí, když se klíč odrazí od zámku.

Dál zápolíme o to, kdo se zmocní kliky, čím dál dramatičtěji odstrkáváme jeden druhého z cesty, dokud mě skoro nesrazí na zem a v poslední chvíli mě nezachytí tím, že mě boky přimáčkne ke zdi.

Oba se řehtáme, až z toho brečíme, když vtom náš postarší soused strčí hlavu do chodby a zasyčí: „Jsou tu i tací, kteří se pokoušejí spát!“

„Promiňte, pane Dornere,“ omlouvá se Miles jako pokáraný školáček.

Pan Dorner zmizí ve dveřích.

Zmateně za ním mžourám. „Nemívá běžně vlasy?“

Miles propukne v hurónský smích. Přitisknu mu ruku na ústa, abych ho umlčela. „Ty sis myslela, že ty vlasy jsou pravé?“ zeptá se mě. „To musíš být ten nejdůvěřivější člověk na planetě.“

„No, navzdory svému vrozenému cynismu myslím, že za posledních šest týdnů jsme se přehnanou důvěrou provinili oba.“

Ještě před pár hodinami by tahle poznámka v mém mozku dost možná spustila reakci s názvem *koukej se rozbrečet*. Teď se místo toho znovu rozchechtáme.

Zámek pana Dornera zarachotí. Miles se rychle otočí, otevře naše dveře a smýkne se mnou dovnitř dřív, než stačíme schytat další hubování.

Vrhneme se proti dveřím, abychom je zavřeli, a zadržíme dech. „Přijdu si jako v *Jurském parku*,“ vyhrkne, což mě rozesměje ještě víc.

„Cože?“ zalapám po dechu.

„Jako bysme ty dveře přibouchli před smečkou raptorů,“ vysvětlí.

„Neřekla bych, že Dornerovy zuby jsou zase tak nebezpečné, Milesi,“ poznamenám. „Jsem si celkem jistá, že je ani nemá nasazené.“

„Víš, co si myslím?“ zeptá se.

„Co?“

„Myslím, že bysme to sakra prostě jen měli udělat.“

Poskočí mi srdce. Kůže mi nejdřív žhne, ale vzápětí už je velmi chladná. „Co?“

„Pojďme na tu pozvánku odpovědět,“ řekne. „Pojďme na tu jejich svatbu. Zlískáme se tam do němoty. Sežereme jim dort, ještě než ho nakrojí, a vyzvracíme se jim na parket.“

Zasměju se. „Fajn.“

„Myslím to vážně. Pojedeme tam."

„Ani náhodou," odmítnu.

„Dobře, tak ne," odpoví. „Tak jenom řekneme, že přijdeme."

„Milesi," odvětím. „*Proč*?"

„Ať se trochu zapotí," odpoví. „A zaplatí devadesát babek za talíř s vyschlým kuřetem, které nikdo nesní."

„Za to kuře zaplatí jejich rodiče," odpovím mu. „A Comersovi sice neznám, ale Collinsovi jsou hrozně milí lidé."

Trhne sebou. Nevím, kvůli čemu přesně, ale něco z toho, co jsem řekla, mu rozhodně změnilo náladu. „Navíc jsou bohatí," dodá. „Devadesát babek pro ně nic neznamená a takhle se aspoň následující měsíce budou strachovat o to, že se ukážeme a zkazíme jim jejich velký den."

„Možná jim je to fuk," nadhodím.

Úšklebek mu zmizí z tváře. „Sakra," řekne. „Máš pravdu. Proto nás nejspíš pozvali."

Odfrknu si. „Ty víš, proč nás pozvali, Milesi. Oba jsou závislí na tom, že je celý svět miluje. A jsou v tom dobří. Tak dobří, že jim nedochází, že lásku dvou lidí, jejichž srdce rozcupovali na kusy, nikdy nedostanou. Myslí si, že právě teď jsou oproti nám na výši. Tak to ale nenecháme. Následujících pár let budou žít s pocitem, že jsou to pěkní parchanti."

Nevypadá přesvědčeně, ale já jsem si najednou jistá.

„Na tu pozvánku bysme měli odpovědět," řeknu. „Rozhodně nad námi nemají navrch. S tím ať jdou do prdele!"

„Ať jdou do prdele!" souhlasí.

„Ať jdou do prdele!" Skoro to zakřičím.

Pan Dorner zabuší na zeď. Miles mi přitiskne ukazováček na rty. „Ať jdou do prdele," zašeptá.

„Ať jdou do prdele," špitnu v odpověď.

Dívám se, jak se moje rty pohybují proti jeho prstu. Ucítím další slastné bodnutí. „Měli bysme si jít lehnout," řeknu.

A potom, abych nepůsobila jako nějaká lehká děva, dodám: „Tím myslím sebe."

Nechá ruku sklouznout z mých rtů. „Ale nejdřív jim odpovíme."

Probudím se do jasného poledního světla a hlavu mám jako střep. Minulou noc si vybavuju v útržcích, které na sebe nijak nenavazují.

Opilá procházka domů.

Odrbané kulečníkové plátno.

Drsný prst na mých rtech.

Smích na chodbě.

A pak pan Dorner? Byl tam? Z nějakého důvodu? V určitou chvíli?

Předtím, anebo možná potom, jsme s Milesem pili červené přímo z lahve.

V jednu chvíli jsme se ocitli na ulici, šli jsme ve vzájemném objetí, rukou mě držel kolem pasu v místě, kde se mi vykasalo triko. Krk a obličej mi polije červeň.

Snažím se rychle probrat vzpomínkami, abych se ujistila, že jsem napáchala pouze lehce trapné a nikoliv nenávratně pokořující věci.

Moje snahy vyjdou na prázdno. Vzpomínám si, že jsem vyčerpaně padla do postele, jen abych si uvědomila, že nemůžu spát, protože jsem zároveň i trochu nadržená.

A proboha, *brečela* jsem taky?

Počkat. Brečel Miles? Určitě ne.

Šátrám kolem sebe po mobilu a zjistím, že ho mám zamotaný v povlečení. Evidentně jsem měla přinejmenším dost duchapřítomnosti a vypnula jsem budík. Je skoro poledne.

Tak dlouho nikdy nevyspávám.

Projdu si zprávy, hledám usvědčující důkazy své opilosti. Po práci jsem nicméně neodeslala jedinou esemesku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Povedená historka*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.